

EVA G. SÁENZ DE URTURI

LA SAGA DELS LONGEUS

3

EL CAMÍ DEL PARE

Columna

EVA G. SÁENZ DE URTURI

LA SAGA DELS LONGEUS

EL CAMÍ DEL PARE

Traducció de Mercè Ubach i Núria G. Caldés

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *LA SAGA DE LOS LONGEVOS 3. EL CAMINO DEL PADRE*

PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2025

© EVA GARCÍA SÁENZ DE URTURI, 2025,

EN COL·LABORACIÓ AMB AGENCIA LITERARIA ANTONIA KERRIGAN

© DE LA TRADUCCIÓ: MERCÈ UBACH I NÚRIA G. CALDÉS, 2025

© EDITORIAL PLANETA, S. A.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

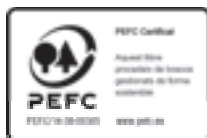
ISBN: 978-84-664-3385-3

DIPÒSIT LEGAL: B. 9.128-2025

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRES A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com

o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I

Gunnarr

Desembre, Nova York

«Val la pena la longevitat extrema, si cal viure-la sempre fugint o amagat? Això és una definició molt aproximada de vida, però no és vida», es va dir en Gunnarr, mentre mirava, cada cop més impacient i preocupat, el cos inert de l'Adriana.

La dona del seu pare estava estirada damunt d'una freda taula d'acer inoxidable. La temperatura de la pell li havia baixat uns quants graus al llarg de les últimes hores. Un alarmant to verdós li havia començat a envair els capcirons dels dits, la qual cosa indicava una hipòxia que no podia continuar avançant. No havia de continuar avançant.

Li va palpar la mandíbula, de moment tova i dòcil.

«Encara no hi ha *rigor mortis*», se'n va convèncer en un intent inútil de controlar l'angoixa. Perquè no podia, no acceptava l'aterridora idea que pogués ser ell qui hagués matat l'Adriana Alameda Almenada.

—Vinga, *stedmor*! No m'ho facis, això, ja t'hauries d'haver despertat. Aquest lloc no fa per a tu —li va xiuxiuejar a cau d'orella, acariciant aquella cabellera llisa amb la veu amb què es parla als nens petits.

En Gunnarr va donar un cop d'ull inquiet al seu vol-

tant. No hi havia més cadàvers, a les taules metàl·liques, però es volia emportar com més aviat millor l'Adriana d'aquella freda sala blindada de rajoles blanques.

Es va treure de l'infern de la jaqueta el rellotge de butxaca que li havia tallat el seu oncle Nagorno, en va aixecar la tapa d'or finament repussada amb el relleu d'un os feréstec i el va mirar una vegada més, descoratjat, calculant les hores que havien passat des de l'última vegada que li havia administrat la pols de l'Skoll. En Gunnarr s'havia encarregat de portar el cos de l'Adriana al dipòsit de cadàvers de la luxosa clínica privada triada per en Nagorno per dur a terme el trasplantament del cor de la Mare, mentre l'equip de cardíologs operaven el seu oncle sota la supervisió del seu pare.

Quan havia sabut que finalment tot havia sortit bé i que en Nagorno, una vegada més, sobreviuria, havia fet un gest discret a la Marion Adamson i l'havia posat al dia al jardí de disseny de la clínica, un petit i discret edifici en forma de creu als afores de Nova York. Entre mates d'arbustos i bonsais molt cuidats, van decidir que no es tornarien a posar en contacte; tots dos eren conscients del perill que comportava una simple trucada i que, molt probablement, ja els vigilaven.

Al cel d'aquell dia d'hivern hi faltava llum; en Gunnarr havia vist desaparèixer entre les tanques del laberíntic jardí zen aquella Filla de l'Adán i després havia alçat la mirada al núvol blanc que ho cobria tot. Havia respirat feixugament i havia deixat entrar l'aire fred als pulmons.

«Avui nevarà», va vaticinar l'home del nord que portava a dins. «Podria ser un bon dia per morir. Però no encara. No encara».

Va sentir un lleu estremiment quan els primers flocs li van mullar els cabells. Al cap de pocs minuts, la gespa de luxe del jardí va rebre una lleugera capa blanca i el verd va desaparèixer sota la neu. A en Gunnarr li va semblar un avís

de les Nornir, un presagi del perill blanc que els amenaçava a tots ells.

«El silenci blanc», va pensar, quan es va adonar que no se sentia res al seu voltant. Quantes vegades l'havia percebut, abans? Un moment suspès en el temps abans d'una batalla com la de Hasting, una massacre com la de Tiananmen o un magnicidi com el d'Allende uns segons abans que entressin els militars.

El silenci blanc sempre precedia les grans desgràcies. El seu pare, l'Urko, li havia ensenyat a detectar-lo ja feia massa segles per saber que no hi havia equivocació possible.

De manera que es va endinsar una vegada més en les entranyes de l'edifici i va baixar corrents l'escala d'incendis amb un únic pensament al cap: despertar l'Adriana, portar-la al seu pare perquè comprenguéssin que estava viva i preparar un pla de fugida per a tota la Vella Família.

Més tard arribarien les negociacions amb els Fills de l'Adán, si és que accedien a escoltar-los. Primer s'havien d'escapar i posar-se fora de perill. Tots ells. En matar la Mare, el seu pare els havia convertit en maleïts dins d'una estirp ja maleïda.

Havia pagat cent dòlars a un jove infermer encarregat del dipòsit de cadàvers perquè esperés a fora i fes veure que no havia vist res. Malgrat tot, va mirar per damunt de les espatlles, desconfiat, abans d'acostar l'orella al tors de la noia, amb un cos que continuava sense donar senyals de vida, però no hi va sentir cap batec.

«Potser em vaig equivocar amb les quantitats. Potser vaig calcular malament el seu pes. A la Sunna també li va passar, quasi vaig creure que la perdia, i en canvi... Va, Gunnarr. Potser ha arribat per fi el moment de destapar la veritat».

Abans de sortir, va donar instruccions al noi de la porta perquè no deixés passar ningú al dipòsit. El noi va assentir mentre s'acabava una barreta de cereals amb xocolata.

«Has de reanimar-la, Gunnarr. Has de reanimar-la o has perdut el pare per sempre».

Va pujar de nou corrent per l'escala d'incendis, desesperat, i es va dirigir a l'ala sud, a l'habitació on el seu pare descansava després de l'operació.

El seu avi Lür havia demanat que li administressin un tranquil·litzant. Un cop acabat el trasplantament, el seu pare havia sofert un atac d'ansietat i també l'havien ingressat. Però en Gunnarr confiava que ja s'hauria recuperat, i si algú la podia despertar, aquest algú era ell, més que qualsevol altre metge, més que qualsevol expert. Li diria la composició de les pólvores que li havia administrat, la dosi exacta, les hores transcorregudes des de l'última presa.

Va recórrer els passadissos dissimulant la pressa cada cop que es trobava amb algun metge i algun infermer empenyent un pacient nonagenari amb un batí de seda que dormisquejava a la cadira de rodes d'última generació. Tot en aquella clínica semblava dissenyat per crear una atmosfera calmada entre els seus benestants i sofisticats malalts: les llums blaves dels passadissos, que emergien tènues des del terra cap al sostre; la música ambiental de Ludovico Einaudi, que relaxava l'asèptic espai amb un piano en estat de gràcia i donava a aquell hospital de rics la pàtina entre èpica i melancòlica de les pel·lícules dels anys cinquanta.

Però quan va entrar a l'habitació no hi va trobar el seu pare, sinó una dona de la neteja, tan silenciosa com absent, retirant mecànicament els llençols fets servir.

—On és el pacient d'aquesta habitació? —li va cridar en Gunnarr, sense poder-se reprimir.

Una infermera amb l'esquena molt dreta li va contestar des de la porta amb veu preocupada:

—És familiar del malalt, vostè?

—On és? —va insistir en Gunnarr, sense contestar.

—Necessitem que el localitzi perquè ens signi l'alta voluntària. Un zelador l'ha vist sortint de l'edifici amb la dona

morena que l'acompanyava a l'habitació. Allà els hem perdut la pista, ens consta que no han traspassat l'entrada del recinte de la clínica, que està sempre vigilada pels nostres guàrdies de seguretat. Deuen ser al jardí o a les zones d'esbarjo, però no aconseguim localitzar-los. Podria trucar al seu parent i demanar-li que torni a formalitzar els papers i pagar l'hospitalització? Perquè, si no, ens veurem obligats a...

Però la infermera no va poder acabar la frase.

De sobte, les parets van tremolar durant una dècima de segon. Els llums es van apagar un instant i l'estrèpit d'una tremenda explosió li va esclatar a les orelles.

Gunnarr

Desembre, Nova York

La veu de la infermera, que es va protegir el cos amb els braços en un acte reflex, es va trencar en una cosa semblant a un crit d'horror. La llum blavosa de l'habitació va parpejear uns segons més fins que va tornar a il·luminar el rostre espantat d'en Gunnarr.

L'explosió havia sonat a uns centenars de metres d'allà.

—Està bé? —es va voler assegurar en Gunnarr, mentre sostenia la dona i la feia seure a la butaca del costat del llit.

—S... sí —va contestar ella, encara desorientada per la violència de la detonació.

Després va sortir corrents a un passadís que era el pur caos, per buscar l'origen de l'explosió.

Dos infermers coberts de cendra blanca es van creuar amb ell sense a penes veure'l, potser fugint, potser en estat de xoc. Quatre més van córrer cap a l'ala nord, on pel que semblava s'havia desfermat el mateix infern. On feia un moment sonava una música capaç d'apaivagar l'ànima, ara hi havia desconcert, llums d'emergència als passadissos a les fosques, una inquietant olor de foguera i una molesta pols en suspensió que va obligar en Gunnarr a avançar a les pal-

pentes cap a l'habitació on havien pujat el seu oncle Nagorno després del trasplantament.

En Gunnarr es va haver d'aturar uns segons, recolzar l'esquena en una paret i fregar-se les parpelles per treure's la molesta pols dels ulls irritats. Va tossir amb ràbia, va agafar aire i, a pesar que odiava l'olor de foc, va continuar caminant cap a l'infern de l'ala nord, malgrat que tothom corria en direcció oposada i quan la gent es creuava amb ell li donaven cops a l'espatlla en la seva desesperació per sortir més de pressa.

No el van deixar passar; uns membres de l'equip de seguretat ja havien acordonat l'entrada a l'ala amb les típiques cintes de plàstic grogues. Es van sentir sirenes que anunciaven l'arribada de diversos camions cisterna. Els bombers no trigarien a controlar l'escenari on feia uns minuts havia esclatat la bomba.

—Soc familiar d'un dels malalts! Donin-me alguna informació! —va reclamar a crits al taulell més pròxim, on la confusió dels pacients mantenia ocupat el personal de la clínica.

No li va respondre ningú, no li va fer cap cas ningú. Era massa aviat per informar amb coneixement de causa.

Finalment, van obligar a tothom a abandonar l'ala nord. Alguns malalts van ser evacuats en lliteres, i els familiars van ajudar amb els trasllats. En Gunnarr va buscar entre els rostres el seu avi, en Lür. Descartats el seu pare i la Marion Adamson, que ja havien abandonat l'edifici abans de l'explosió, i el seu oncle Nagorno, que no es podia haver salvat perquè encara jeia convalescent a la seva suite de luxe, només li quedava saber si en Lür havia escapat amb vida d'aquella massacre.

Però no el va veure, i va decidir canviar d'estratègia i seguir una parella de bombers que tornaven del passadís en flames on minuts abans, a l'habitació més exclusiva de totes, descansava el seu oncle Nagorno. Va caminar darrere

d'ells fins que van tombar en una cantonada i es van asseure al costat d'uns sofàs de la sala d'espera a descansar. En Gunnarr es va quedar dret, amagat darrere la paret del racó, escoltant la veu ronca d'un d'ells.

—Cinc cossos calcinats a l'última habitació. No hi ha més víctimes mortals. Tres pacients a urgències per inhalació de fum. Pot haver estat una bombona d'oxigen, haurérem de fer venir la policia científica perquè ho investigui. Extingim el que queda i segellem tota la zona.

—Hi ha risc d'ensorrament? —va preguntar el seu company.

—No ho crec. Som-hi, informem i entrem altra vegada.

En Gunnarr se'n va anar en silenci abans que els bombers poguessin ni tan sols sospitar que un viking de mil dos-cents anys els havia estat espiant.

Cinc cossos calcinats a l'habitació de l'oncle Nagorno. Cinc cossos? L'avi Lür, l'oncle Nagorno... Qui eren els altres? Personal sanitari, metges, infermeres...? Per què cinc?

I llavors hi va caure: un dels cossos carbonitzats per l'explosió era el de l'Adriana?

Gunnarr

Desembre, Nova York

«No es poden haver mort. L'oncle Nagorno i l'avi Lür no es poden haver mort», es va intentar convèncer. «I no, no poden haver tingut temps de traslladar a la suite el cos de l'Adriana després que jo l'hagi deixat al dipòsit de cadàvers».

Però en Gunnarr es coneixia massa bé. Al cap de dotze segles de convivència amb ell mateix, sabia detectar les seves pròpies mentides abans de permetre que li creixessin per dins i hi fessin niu les esperances.

«Tot i que... per què enganyar-me, per descomptat que els Fills de l'Adán són capaços d'això i molt més».

Es va empassar la saliva i va tornar al centre neuràlgic d'aquella planta que ja estava maleïda. A aquelles altures gairebé tot el personal havia abandonat l'ala nord, només hi quedava fum pels passadissos, alguns llums que feien pam-pallugues i la desolació que queda suspesa en l'aire després de les tragèdies.

Però llavors va veure una cosa que li va semblar que reconeixia damunt del taulell desatès. S'hi va acostar, incrèdul.

Cinc conquilles de cauri blanc.

Se li va escapar un rugit d'os i se les va ficar amb un gest furiós a la butxaca dels pantalons.

«Els Fills de l'Adán ni tan sols han esperat a lliurar una lluita justa, amb l'oncle Nagorno encara convalescent. Ara que, ho han fet mai?».

Va córrer cap al dipòsit de cadàvers, volia confirmar els seus pitjors presagis.

Quan en Gunnarr va arribar al soterrani, va llançar un exabrupte en danès en adonar-se que l'infermer que havia subornat havia desaparegut i ningú custodiava la porta del dipòsit.

Amb tot, li va tremolar la barbeta i es va haver de recolzar, alleujat, a la llitera metàl·lica quan va comprovar que l'Adriana continuava estirada tal com l'havia deixat.

Això significava que els Fills de l'Adán l'havien donat per morta durant l'enfrontament amb la Mare, un avantatge en la guerra que s'acostava que no pensava desaprofitar.

Es va atansar al cos fred de la noia, li va posar dos dits al costat del coll, damunt la caròtide, per comprovar una vegada més que no hi tenia pols, que no hi havia moviment ni vida en la dona del seu pare.

Era inútil. Massa hores, s'havia de rendir a l'evidència.

«Almenys li haig de donar una sepultura digna. No es mereixia aquest final. No se'l mereixia. Però tampoc aquell principi que em va partir en dos, ni la vida solitària que ha suportat, en part per culpa meva».

Va carregar el pes mort —molt més lleuger que el pes de la seva consciència— i es va escapar de la clínica tot deixant enrere, una vegada més a la seva vida, el record d'un foc que ho havia devorat tot.

Adriana

Gener, Maine

Al principi em va costar fixar la vista en un objecte concret, les parpelles no se m'obrien del tot, com si ja no estiguessin acostumades a aquell simple moviment.

Reposava ajaguda en un llit amb un matalàs tovet. Un coixí alt em mantenia la meitat del cos incorporat. A poc a poc el lleu mareig va cessar i hi vaig poder veure amb claredat. Al meu davant, assegut en una butaca desgastada de pell blanca i negra de poltre vaig reconèixer una cabellera molt rossa perduda entre les tapes dures de pell d'una vella novel·la.

El vaig observar en silenci durant una bona estona, no li volia donar cap pista que estava conscient. En Gunnarr es va rascar una mica el genoll per sobre dels texans gastats, totalment desentès de mi. Després va abandonar per un moment la seva concentrada lectura i em va donar un cop d'ull ràpid, aixecant el cap, per tornar a submergir-se entre les pàgines del llibre, sense adonar-se encara que jo ja estava desperta.

Van passar uns segons llarguíssims fins que va tornar a alçar el cap, incrèdul.

—*Stedmor...* —va murmurar, empassant-se la saliva. El lli-

bre li va caure al terra de fusta, però tots dos ens en vam despreocupar.

Vaig procurar incorporar-me ajudant-me amb els colzes, però una agulla de gran calibre a la vena em va estirar i vaig udolar de dolor.

—Quieta! —em va ordenar en Gunnarr, abraonant-se'm des de la butaca—. Quieta... —va repetir en un murmurí quan va arribar al llit.

Em va posar bé la via, sol·lícit com un esclau a Palmira, i en veure el seu rostre tan a prop, em va semblar que la barbeta punxeguda li tremolava lleugerament.

—Estàs desperta —va mussitar amb un alleujament a la veu que a mi mateixa em va sorprendre.

Després es va tornar a empassar la saliva i es va acostar un puny tancat a la boca, per mossegar-se un artell.

—Estàs desperta... Deixa'm... deixa'm un moment —em va pregar, i es va girar cap al gran finestral de l'habitació, de manera que va quedar d'esquena.

Es va posar les manasses a la cintura i va aixecar el cap vers el sostre, va fer un parell d'inspiracions i es va calmar.

Jo m'havia despertat adolorida. Era un dolor diferent de tots els que havia tingut abans, seria senzill descriure'l com un dolor al múscul del cor, però no era només això.

Un cansament de dècades em pesava sobre cadascun dels meus gestos. En Gunnarr em va advertir dels efectes que em provocaria el fong que m'havia administrat al lavabo de l'avió que ens havia portat al cau de la Mare.

Vaig mirar al voltant, intentant situar-me. Anava vestida tan sols amb una camisa de dormir blanca. Vaig observar les llates de fusta del terra, semblaven càlides i resistents. Unes babutxes noves d'estar per casa m'esperaven als peus del llit. Un degotador d'una cosa semblant a un sèrum s'obstinava a molestar-me amb una agulla molt gruixuda.

Vaig mirar a través dels finestrals, en la mateixa direcció en què en Gunnarr mirava, i vaig veure un bosc fosc de

pins a la llunyania. Diria que era al segon pis d'una cabanya de fusta, en una habitació adaptada per a aquell llit, per a aquella malalta que era jo.

On eren en Iago, en Lür i els altres membres de la Vella Família?

No hi havia ningú més al meu costat, i jo, sincerament, hauria esperat que en Iago hi fos, vetllant-me. De manera que em vaig quedar esperant que en Gunnarr se sobreposés de la impressió que pel que semblava li havia causat la meva recuperació; de veritat es pensava que em moriria, o que no tornaria a obrir els ulls mai més?

Tan malament havia estat?

Em vaig quedar una bona estona aprenent-me de memòria les parets, mirant de fit a fit la porta que tenia al davant i l'esclatxa de la calefacció a sobre. Al costat de la porta, davant del llit, hi havia la immensa butaca buida d'en Gunnarr. Vaig esperar amb paciència que en Gunnarr es girés d'una vegada i m'expliqués tot plegat. Pel que es veia, hi havia molt per explicar...

Quan per fi ho va fer, quan es va haver calmat i es va acostar altre cop al llit, vaig saber per la cara que feia que alguna cosa havia anat malament, terriblement malament.

A les seves faccions no hi quedava ni rastre d'aquella antiga ironia que sempre li acompanyava els gestos. Només vaig poder llegir-hi consternació. En Gunnarr va intentar fer un somriure que no li va sortir.

—On és en Iago? —li vaig preguntar a cremadent, amb una veu que fins i tot a mi em va sonar estranya.

I només eren quatre paraules, les que havia pronunciat. La resposta també hauria d'haver estat senzilla i concreta. No ho va ser.

—No ho sabem. No ho sap ningú. Ha desaparegut de l'habitació de la clínica on vam operar l'oncle Nagorno.

—Ha desaparegut?

Podria haver triat més preguntes, n'hi havia massa per

triar: «De quina clínica em parles?». «Han operat en Nagorno?». «Què et fa pensar que m'importa el que li pugui haver passat a en Nagorno?».

Però em vaig quedar l'única que en Gunnarr no em podia contestar: «Ha desaparegut?».

Després van venir més paraules.

Unes paraules que em van ferir, paraules d'abandó que em van posar altre cop la cuirassa. Una cuirassa que m'havia tret feia gairebé dos anys, el matí en què una lleona a Cabárceno em va regalar una cicatriu que em travessava l'esquena des de llavors i que ja quasi ni em notava. La veritat era que a penes sentia res, com si una anestèsia em mantingués en aquells llimbs, indiferent a qualsevol dolor.

M'havia col·locat l'armadura altre cop, malgrat el cansament i de com pesava.

De la boca d'en Gunnarr van sortir unes quantes paraules més; jo em centrava a mirar-lo i a desxifrar el que suposaven.

—En Iago ha fugit amb la dona amb qui la vam trobar al cau de la Mare? —vaig repetir, incrèdula, en sentir una explicació força erràtica.

—Almenys això espero, han desaparegut tots dos.

—Això esperes? Li vas dir a en Iago que jo no estava morta, oi, Gunnarr?

Em va apartar la mirada, es va fregar les mans, va serrar els punys.

—Gunnarr, digue'm que l'hi vas dir. Digue'm que no has permès que es pensés que soc morta —vaig repetir, cada vegada més desesperada.

«És així com en Iago i jo ens separem? Així és com acaba la nostra història?», em vaig preguntar, incrèdula.

—No em va deixar, *stedmor*.

—Com que no et va deixar? —vaig cridar, intentant incorporar-me. L'agulla a la vena m'ho va impedir—. Era fàcil. Dues paraules: «Està viva». Però per algun motiu retorçat, te les vas enginyar per no dir-l'hi, oi?

En Gunnarr em va donar l'esquena altre cop, va mirar al sostre de fusta, tan robust com ell.

—Hi ha moltes coses que t'he d'explicar, però la desaparició del meu pare no és el pitjor dels teus problemes, ara mateix. Hauries de continuar fingint que estàs morta, és més segur que ells s'ho pensin.

—Ells?

—Els Fills de l'Adán. Ara no hi haurà qui els freni.